

РОЛЬ ОСОБИСТОСТІ ВИКЛАДАЧА У ФОРМУВАННІ СВІТОГЛЯДУ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

На різних історичних етапах розвитку освіти – від часів античності й до сьогодні – ключовою фігурою завжди був і залишається учитель (педагог, викладач).

Роль викладача завжди була пріоритетною в царині педагогіки.

Як навчити учня? Які методи, прийоми і засоби потрібно застосувати, щоб досягти бажаного результату? Дати не лише знання, але й виховати людину, що здатна орієнтуватися у сьогоденному бурхливому житті і при цьому не втратити моральності. Відповідь проста: усі «секрети» діяльності вчителя полягають у його педагогічній майстерності.

Питання педагогічної майстерності завжди було предметом уваги багатьох видатних вітчизняних та зарубіжних педагогів і психологів. Досить назвати прізвища Я.А.Коменського, К.Д.Ушинського, А.Дістервега, А.С.Макаренка, В.О.Сухомлинського, І.А.Зязюна та ін. Педагогічна майстерність розглядається як найвищий рівень педагогічної діяльності, що виявляється в творчості викладача, в постійному вдосконаленні мистецтва навчання, виховання та розвитку людини.

Водночас на викладача покладається велика відповідальність, оскільки початковий етап його роботи з групою визначає успішність подальшого навчання і є провідним мотивом пізнавальної діяльності. Відкрити перед учнями світ і допомогти їм зорієнтуватися в ньому – така мета вчителя.

Формування світогляду студентської молоді відбувається завдяки діяльності викладача, що через узагальнення знань про систему поглядів на світ в цілому, життєвого досвіду допомагає молоді визначити своє місце у реальній дійсності, ставлення до оточуючого світу, мету життя та його цінності.

Розвиток світогляду передбачає не лише когнітивний компонент, а й долучення до культурної спадщини світу. Тут викладач може використати широкий спектр виховних позааудиторних заходів: ознайомлення з історією та архітектурою міста, культурними надбаннями українського народу, екскурсії до музеїв, відвідання виставок, театрів, концертних залів тощо.

Проблема формування світогляду має метапредметний характер і виходить за межі однієї навчальної дисципліни. Світогляд – необхідна складова людської свідомості, пізнання довкілля, поглиблення і поширення знань, що сприяють духовному розвитку особистості.

Духовний розвиток особистості є наріжним каменем серед актуальних проблем сучасної педагогічної науки. Заслуговує на увагу інтеграція знань у галузі науки і мистецтва як засіб підвищення духовної культури особистості. Культура – це світ буття людини. Особистість формується та розвивається не лише в процесі професійної, а й своєї споживчої діяльності, особливо споживаючи духовні (культурні) блага. Поряд з матеріальними, вони є

речовою основою формування особистості, їх освоєння визначає міру розвитку людини.

Кожен викладач має бути неповторним, особистістю, що вміє захопити студентів і повести за собою, передати їм багатство людського досвіду, культури, почуттів, бо тільки особистість може виховати особистість з визначеними цілями життя та відповідними цінностями.

Відомості про автора: Пазюра Людмила Володимирівна, старший викладач кафедри філологічних та природничих дисциплін Центру міжнародної освіти Національного авіаційного університету. Контактний телефон: +38 (097) 483 11 46.